

Iemand die het begrijpt

Blairs vriendinnen begrepen niet hoe het was om de ziekte van Crohn te hebben.

Haley Yancey

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal vond plaats in de Verenigde Staten.

'Ik kan vandaag niet langskomen', zei Blair. Haar gezicht werd rood van schaamte.

Haar vriendinnen starden haar aan. 'Maar je zei dat je zou komen!' zei Sammy.

'Ik weet het.' Blair sloeg haar ogen neer. 'Ik voel me niet goed. Het spijt me.'

'Dat zei je de vorige keer ook al', zei Jessica.

Blair wist niet wat ze moest zeggen. Ze wou dat ze met Sammy mee naar huis kon gaan. Maar ze had vandaag erg veel buikpijn. Ze moest naar huis gaan om te rusten.

Blair had de ziekte van Crohn. Daardoor kreeg ze vaak erge buikpijn. Haar buik deed bijna elke dag wel een beetje pijn. Maar op sommige dagen was de pijn erger. Dit was een van die dagen. Ze wou dat ze kon plannen op welke dagen ze meer pijn zou hebben. Het leek wel of ze de ergste buikpijn kreeg telkens wanneer ze iets leuks wilde doen.

'Laten we maar gaan', zei Sammy tegen Jessica.

Toen Blair thuiskwam, nam ze haar medicijnen.

Toen probeerde ze te slapen. Maar ze had te veel pijn.

Mama en papa kwamen bij haar kijken. Papa ging bij haar op bed zitten. 'Hoe voel je je?'

'Het gaat wel. De medicijnen helpen een beetje', zei Blair.

'Wat vervelend dat je niet naar Sammy kon gaan', zei mama.

De tranen sprongen Blair in de ogen. 'Het is niet eerlijk! Mijn vriendinnen begrijpen me niet.' Blair gooide een kussen tegen de muur. 'Ik wil niet meer ziek zijn.'

Papa gaf Blair een knuffel. 'Ik weet het. Wil je een priesterschapszegen?'

Blair knikte. Zegens hielpen haar meestal om zich vrediger te voelen.

Papa legde zijn handen op Blairs hoofd en zegende haar met rust en troost. Het was een fijne zegen. Hij herinnerde haar eraan dat haar hemelse Vader van haar hield. Maar ze was nog steeds verdrietig als ze aan haar vriendinnen dacht.

Na de zegen gaven mama en papa Blair een kus. Ze gingen weg zodat ze kon slapen.

Blair ging weer liggen en sloot haar ogen. De zegen had geholpen, maar ze had nog steeds pijn.

Ze knielde naast haar bed neer om te bidden. Eerst bad ze net zoals altijd. Ze vertelde haar hemelse Vader waar ze dankbaar voor was en vroeg of ze beter mocht worden. Maar daar bleef het deze keer niet bij.

'Hemelse Vader, ik ben heel verdrietig. Ik mis mijn vriendinnen', zei ze. 'Ik ben eenzaam. Niemand begrijpt hoeveel pijn ik elke dag heb. Ik mis hoe alles was voordat ik ziek werd.'

Hoe langer Blair bad, hoe meer ze het gevoel had dat haar hemelse Vader haar gebed hoorde. Ze kon Hem niet horen of zien, maar ze voelde zijn liefde. Ze wist dat Hij de dingen die ze zei belangrijk vond. Blair wilde dat gevoel vasthouden.

Blair bad totdat ze haar hemelse Vader alles had verteld wat ze voelde. Toen kwam er een gedachte bij haar op. Blairs vriendinnen wisten misschien niet hoe het was om de ziekte van Crohn te hebben, maar onze hemelse Vader en Jezus Christus wel. Zij wisten hoeveel pijn ze had en hoe eenzaam ze zich voelde. Ze zouden er altijd voor haar zijn.

Blair voelde zich net alsof ze een dikke knuffel kreeg. Toen ze klaar was met bidden, ging ze naar haar ouders om te vertellen wat er gebeurd was.

'Heb je een nachtmerrie gehad?' vroeg mama.

Blair glimlachte. 'Nee. Ik heb gebeden.'

Mama keek verbaasd. 'We hebben al een tijdje geleden welterusten gezegd. Heb je al die tijd gebeden?'

Was er al zoveel tijd voorbij gegaan? Blair knikte. 'Het was net alsof ik een dikke knuffel kreeg. Onze hemelse Vader en Jezus Christus weten hoe ik me voel. Dankzij Hen hoef ik me niet eenzaam te voelen!' ●

